

Húsos szirmú virág volt, ki észrevette,
kardot rántott, s belesuhintott a csendbe:
„Nocsak, gyertek, parazita, korcs növények,
hadd aprítsak zöld paréjt a csirkenépnék!”

Úgy szikrázott pengéje, hogy mind egy szálíg
visszahúzódott a gyep a pinceszádig.
Azóta a kerítést is színes lángok
őrzik apró testőrökként: kardvirágok!

BAKA ISTVÁN

Végvári dal

Csend támadt — a feldúlt vidékről
a zivatar már elvonul,
s ágak ínyéről vicsorit ránk
esőcsepp-fogsorral az Úr.

Végigezüstlik a tócsán
a rettegés, szellő ha rebben.
Hőköl a ló . . . Továbbereszt vagy
szétszaggat bennünket az Isten?

A rongyos, megfakult mezőket
rólunk, Uram, letépheted —
Magyarország határait
ránk rajzolták a sebhelyek.

Annak oltalmazzuk, ki tőlünk
elhódította — legalább
kardunk élén csillogjon ez az
esőcsepp-gyöngyosoros világ!

Fegyverletétel

Vörösmarty emlékének

Azt hittük, sorsunk szálait
jövendővé szövi e kor.
Megszöttek szőnyeggé, mire
a hódító tipor.

*Harcolni? Itt, ahol a domb
s a rétek kendőjén a dér
a győzteseknek felkínált
só és kenyér?*

*Gyászunk sötétlik, mint a vérben
megalvadt rög feketesége.
Szétporladunk vagy eljutunk a
zsarnok szívébe?*

*Mint sziklák közt a tűz, lapuljon
fogaink mögé a nyelvünk!
Égessen, mit kimondani
nem lehet, legalább mibennünk!*

DOB AI PÉTER

Tehetetlen emlékezet

*A puha és édes botrányok,
hatkor, kilenckor, tizenegykor
és éjjel egy után...*

Az életem velem!

(A házmester arcán agyonkínzott jóság.)

Aztán most hirtelen belátom:

*el lehet tévedni egy szobában
— mint egy vad gömbtükrében —
ahol csak egyedül élünk,*

ahol velünk kering valaki más

és egy arcot játszik, amit nem látok,

nem látok mást, csak magamat,

nem látom magamat, csak mást, csak a szobát,

ahol emlék emléket kényszerít észrevenni.

*„Milyen fiatalok még... és milyen gonoszak egymáshoz,”
mondta mindig a házmester, amikor tudta, hogy hallom.*

És most az első, friss, örült szakállal,

mely végre megváltoztatja arcomat

és zöldüvegű, fémkeretes szemüvegben,

hogy senki ne nézhessen a szemembe:

kereslek a borzasztó kapuban,

amely felett nincsen felirat,

mert a „remény” felhagy velünk,

azelőtt, amit nem remélhetünk: